

Содржина

- 1 Чуму ми е нејзиното име
- 2 Безгрешна песна.
- 3 Повторно кажав
- 4 Бесмисленост
- 5 Јас не бев во Сон
- 6 Богомилка
- 7 Вечни копнежи
- 8 И повторно молчи
- 9 Ако веќе толку сакате
- 10 Прослови
- 11 Честопати помислав да ја Убиам Вистината
- 12 Виножито
- 13 Сојузник на новото време
- 14 Во тишината помеѓу сонот и јавето
- 15 Кажетеми
- 16 Песната ме распукува одвнатре
- 17 Отфрлен од Небото
- 18 Одраз
- 19 Не плачи душо
- 20 Кога
- 21 Кога првпат
- 22 Немав причина
- 23 И тоа се случи
- 25 Еден ден
- 26 Во твоето постоење
- 27 Се прашувам дали ова е Сон
- 28 Запретеја земјата
- 29 Ситен дел од Ништавилото
- 31 Заспано дете
- 33 Зелени соништа
- 34 Свезда Непозната
- 35 Јас неможам веќе да пишувам
- 36 Додека ја голтам горчливоста на очајот
- 37 Ќе ја пуштам тишината
- 38 Призрачна Кралица
- 39 Кога повторно ќе се молам
- 40 Кога

Наместо Предговор

И тогаш,среде окото во височините се разбуричка живата игливоста на минатите дни,оставаќи ги зад себе сите празни небесени беседи...ја чекав жената...прозирна и лелеава..да ги подаде рацете и да ги исполни сите шупливи глобочини...полека се појави и се разретчи..беше една вселена без ѕвезди..стоев...исправен за последен пат..не на земја...во некоја непозната зелена пустина што ме одвојуваше од земјата..

-зарем се враќаш на земскиот живот,на тој сув и суров миг на опстојување..

-на непознат јазик ми глаголеше црн монасу...,со ослободено сознание сум,рацете веќе ми се мртви..само ветрето на полноќ што дува може да ми ги воскресни и да ги оживее згрчените прсти..

-беседата на проколнатите веќе ја напиша...на никого веќе не му споменувај за она што го узна синоќа..

-поинакви и беа очите..на таа поделена душа надве..нурната втемница,без трепер од светлината е..

-ти болскаат зениците..и без жилички на животворноста во окото бараш тајни повторно да откриеш..со студена свртеност кон големото око е,ете ти една тајна откриена..

-зарем напати од толку трагање се вангелисував..претсказанието дрско ме расплинуваше низ скрб и јад..оживуваа во мене многу очи...рамнодушието или гневот не ветуваше никаква иднина..и сеедно глаголев тогај..сверски притаена под моите веѓи клечеше со студена насмевка..со повремени искри на нејзината итроштина и пресудни мигојављенија ме будеше низ сказанијата..тогаш без возбуда ја гледав како гола жена легната во трепелива магла..се спровираше истанчена врз туѓи клепки,зовриваше се топеше,мислев се бараат еден со друг..но се било поинаку..нејзината раскошна белина со татнеш го раѓаше

громогласниот подбивен смев кон машкиот род..завиваше сетне како столетна старица кон месечината се додека не и прснеше утробата..од таму грозомори скокаа..гуштерици крастави,скакулци висеа на гранките..од нејзиниот семоќен страв мажите ги болеа и очите,кутрите се препокриваа со рацете за да не ја видат,телото им скапуваше за миг,исцедено и суво..во мешунките на нивните сништа им ги

пушташе пипалата на јадот,и танцуваше со занес гола кога од небото ќе паднеа снопишта од молњи огнени..

-внимавај,челото ти е оросено со дробни свезди...на оние осамени,напуштени,отфрлени,проколнати што ќе се ведат над ова твое писание,пакосно и сатанаилски ќе те плукаат,грешни и самите од својата осакатеност,ќе ти ги откриваат мислите и небаре се Небесни Вестители ќе те наречат во својата милост..Мртов Бунтовник..покорен пред сите...

-одбивам да слушам веќе било што...

-да се помолиме,и да срасниме со земјата,уже ќе се габосаме..дождовите ќе дојдат покасно..

Чуму ми е нејзиното име

Го виткав фрленото проклетие со лузни од срцето
И стоев на работ од разумот чистеќи ги гревовите
Наспроти клечеше папсан бескрвниот и лит Демон
Глаголеше..Мразиго ближниот свој..и фрлија
Реата на гревовите врз стари и слаби...но..
Му шкрипеа коските..камшикот беше се залепил на земјата

Беше сличен на смрта,тој вестител од пеколот
Кога сонцето се роди,очите му набабреа,подзина
Со мака дишеше
Знаеше тоа е неговатаклада
Гореше споулавено
Сконча и пепелиште се стори.

Се згуснав,и реков,повеќе не се повлекувам пред животот
Ништо веќе не ме врзуваше тука со безличната толпа
И сега...далеку од градот
Секое ново вестително утро
Ќе ја отплетувам пајажината на ноќта,отплетуваќи ги заробените песни

Ете само да знаете
Напишан е законот за иднината
Нејасното обличие што напати скомиња на забите ми правеше
Рѓата на заборавеност го прекрива
Чуму ми е нејзиното име кога не ми е судбина
Некаја,нека ја кине зелената кожа под Марковата грамада

Градот зборува..јадот на спилите го лепела
А тие кутрите,пред петлите да запеат,до утробата на земјата пукале
Патем
Го квасам челото со света вода и продолжувам
Чуму ми е нејзиното име кога не ми е судбина
Поважни ми се облаците и ги допирам со очите.

Безгрешна песна.

Оваа песна е безгрешна
Со треперот на душата ја пишувам
Моите бакнежи пред твојата слика ги оставам
И Само со врвот од прстот на маглините од прозорот трага оставам
Знам дека те имам во сите мои стихови ненапишани.

Суетата те измори
Гордоста ме однесе во далечините
Папсано само чекориш по правливи улици

Јас морам понатаму
Свездите ме поканија гостин да им бидам
Не сум веќе заробен во мигот,го слушам дождот
Сите осамени страници на дневникот ќе му ги подарам

Се затвара кругот на постоењето
Не се кријам веќе во себе
Не сум веќе облеан со тага
Навистина
Јас морам понатаму да одам.

Повторно кажав

Те сокрив,и од времето,
и од луѓето,некаде...
некаде во самата срш на Љубовта,
сега само чекам мракот да падне,
и тишината да те донесе.
.и повторно како некогаш,
ќе бидеме
слободни птици кои јаваат на ветерот,
кои се смеат на секој трепер од ѕвездите,
кои малку срамежливо стојат на отсјајот од месечината..
ете..
проклет да бидам,
повторно кажав..
а мислев дека те сокрив од се

..

Бесмисленост

Се секаваш ли невидлива вистино за бесмисленото постоење
Се секаваш
Честопати исчезнував во киселите дождови
Бегав од себеси ли.....или...
Порочни сништа во твое име грабав од секаде
Погледните барем сега
Пиевме заедно некое лошо вино,облик на ѕвездите им дававме
Така ни беше полесно во утрешниот пекол да одеме
Станавме заробеници
На миговите
Зборовите неизговорени и по некој
Заборавен вкус на бакнеж
Сакаше ли светот да ми го покажеш со други очи
Зарем не виде времето ни го украдоа
Од коренот на љубовта не отфрлија
Останавме прегрнати во бесмисленоста.

Јас не бев во Сон

Срцето чукаше од возбуда во заспаното тело
 Додека како молскавица се одлепив од земјата
 И час потоа поминав покрај заспаната Месечина
 Наоколу, издолжените сенки во лушпата на стравот се собираа
 Знаете
 Се ослободувам од чувството тука дека некому нанесувам зло

Рано беше за разденување, а јас не бев во Сон
 Ќе останам малку недоречен, простете
 Гледам и недостасувам на зелената небесна светлина
 Се радувам
 Го пронајдов местото каде што одмараа неродените Поети

Раскажуваа неслучени настани, опеани со зборови неразбрани
 Напати со благ потсмев како волци ржеа, и од грла рикови пуштаа
 Си ја покриваа душата со велови од русалките
 Криејќи го така своето совршенство
 Кога буричкаа во купот од мисли пред нив, восхита на ликовите беше
 Да
 Во длабочините на своето сегашно непостоење делата ги оставаа.

Тревите што омајно замирисаа, ми кажа наклон да сторам
 Младите и пргави искри на ракавите се лепеа
 Не сонувам, знам, од височините ја гледав кожата наморничена
 И крвта како ита низ вените, заградени со тишина
 Десно од мене беше Карпата каде се испишуваа од Искона дните

Тоа што го видов, ме натера да ги заборавам Човековите патила
 Пукаа обрачите околу душата со подареното спокојство
 Сите потиснати мисли сега беа само далечни еха

Веќе никогаш болната мелодија со нечуени зборови не ќе се пее.

Богомилка

По многу доживеани погубности
Во изгревот на новиот ден стасав поцрнет и исушен
Знам дека двапати не се живее
Вчерашниот ден е потежок и од умирачката
Полн со сурови сеќавања
И кобна точка каде се застанало
Ала ли е душевна што ме води
Или црна сенка која пие од шурки со црна вода
Но враќа во призрачноста
И виорно во круг ме врти низ метежот на сеќавања
Оставиме и велам на сенката, Во безредието на пеколот
Оставиме конечно
Во златен кафез ме чуваше
Сега со мрамор бел поклопиме
И биди она што пророкот го кажа
Три хумки ќе градиш
Три машини снаги ќе испиеш
Трипати лажно црнина ќе носиш
Со лик на Богомилка ќе одиш

Вечни копнежи

Бесилен, меѓу влажни сенки
 На проказание со затворени очи му глаголам
 Не сум веќе жив, споламу на Господа
 Светлоста им ја оставив на призраци шупливи

Липав во себе небаре сум дете
 Господе сполајти на правдината
 Умирав осамен и заборавен со твоето име на усните
 Семоќната судбина се сврти се расплака и си замина.

Низ моите пепеласти сништа сега спијат црни луѓе
 Црни сенки влечат низ густа магла
 Молитвата на црн волшебник ја кажуваат, не ја слушам
 Црна стопанка срцето си го чопка без човечка надеж.

Бев сам, самјак, осаменик, се грчев под тежината на тишината
 Се сеќавав за жената што ме воздигна и сурна во бездна
 Етего неботи легна врз мене како извалкана совест
 Кобнички гракна Гавран, пес скитник болно заквичи тогај.

Бесилен, сега меѓу некои лилави сенки тонам
 Во тишина која како ластари лозови се преплетува насекаде
 По наморничавата кожа чувствував како градите стануваат пепелиште
 Звучите на животот замреа без музика.

Навистина
 Започна најубавата моја пролет
 Ја пронајдов шумата на моите вечни копнежи.

И повторно молчи

Бешумно се провлекувам низ вчерашната болка
Додека ја чекам денешната да се роди
Со првиот мрак
Некаде на крајот од сите познати и непознати светови
Љубовта со млака утеха се огласува

Молчи
Исто како мене

Ако си горчлива повторно како солзиве
Не доаѓај
Нема место повеќе во срцево
Подобро пеколот да остане
Отколку лагата дека си вистинска

Молчи
Исто како мене

И зборував за тебе
И пеев за тебе
И ноќите со светлина ги полнев за тебе
Кога имав срце

Молчи
Исто како мене

Ако веќе толку сакате

Ако веќе толку сакате

Да ми го мерите животот со песочен часовник

Тогаш

Барем кажетеми

Уште колку зрна песок ми останаа

Прашувам

Од љубопитност

Знам

Некои ќе речат дека се плашам

Од Смрта

Но прашањето е ради реда

Да не мине времето бесцелно

Виножито

Најубаво виножито си ти во моето срце
Те создава секојдневната роса од солзи на изгрејсонце
Ете
Кога сакам да бидам сам
Посакувам ниеден спомен да не се буди
Тогај
Пискав хор од спомени ме молат
Немој
Низ крвта се привлекува нивниот глас
Ако умреме
Тогаш ТИ си никој без ништо
Катадневно, во руменилото на зората
Со восхит поминуваме под виножитото
Така во крвта твоја секојдневно воскреснуваме
Ете, сега повторно знаеш
Кон утрешниот ден со насмевка те носиме
Повторно бладам сеуште нерасонет
Најубаво виножито си ти во моето срце

Прослови

Меѓу сенките лежеше меѓата на двата света
Едната страна со видливо црвена боја под удар на сонцето
Другата со неисплонета топлина и без пладне со себе

На среде брзо се створи или се роди кругот
Го врза ненадејно пагански танц
Со писокот на ветрушката

Безбели
Се слевам со мракот од далечините
И го молам да ме земе со себе.

Пророкот извикав
Пророкот ќе ги записне сеќавањата
Не се срамам и не ги кријам солзите,јас сум мртов во дружината.

Сеедно
И на земјата и е смачено од крв
И суровост,и извици,и крици.

Им се изгубив во темницата
Без окови и стеги стојам беспомошно
Но по скинатиот крик знаат каде сум

Станувам свесен
Бесилен човек сум со крвава рана на душата
И барам допир од семоќната рака

Се сеќаваш ли,се сеќаваш ли зборува судбината
Очите ќе ти ги покрие врела влага
Ќе станеш прва црна шамија лажно ставена на глава.

Како сенка на сопствената сенка стојам пред шупливата иднина
Патувај синко некој ми шепоти,барем ти спасисе,овде е крајот
Прослови над дрвен крст молитва.

Честопати помислав да ја Убиам Вистината

Честопати помислав да ја Убиам Вистината
но немав Храброст
но,кога вистински се решив,
таа застапа пред мене со гордо крената Глава
ме погледна во Очите
и само ми кажа
Убијме,но знај
кога тебе ќе те Убие лагата
болката ќе биде Пеколна
го рече ова и замина

Сојузник на новото време

Можев да се заплеткам несвесно во секавањата
 Додека го носев на своето вечно одморалиште
 Гавранот, мојот стар пријател..
 Но нешто посилено од мене ми зборуваше...
 Немој
 Тој е само една Рапсодија на Пеколот..
 А ти веќе не си изгубен патник кој ги собира ронките на денот
 Та да ја слушаш таа тажна мелодија..
 Па дури и да си волшебник, не го прави тоа...
 Оставиги тие спомени
 Нека заминат со него, завиткани во неговата црнина..
 Но сепак
 Додека заодот полека се распотилаше околу ледината
 Ги склопив дланките и поздравот го кажав...
 Сега се мириса на прашина
 На едно изминато време,
 На едно изгубено делче од скршениот мозаик што го лепевме во
 деновите.
 Местото каде што ти припаѓаше
 Напати и Јас
 Е само една сува крвава трага, која утрешниот дожд ќе ја измие...
 Сакам да знаеш дека Бесмислата ја претворив во Смисла...
 Заборавам, тоа што мислев дека никогаш нема да го заборавам..
 И небегам како некогаш по суводолиците,
 Туку со крената глава одам,...
 Само да знаеш,
 Сојузник сум на новото време..

Во тишината помеѓу сонот и јавето

Те имам покрај мене додека чекорам меѓу свездите
Простими можеби несакаш да е така
Но вљубен сум страсно во моите сеќавања
И твоите зборови кои како ехо одзвонуваат во мене.

Уживам во опијанетоста од твоите допири
Твоите бакнежи траги по мојата кожа оставаат
Мирисот на твојата коса сите дамари ги размрда
И повторно сонцето во твоите очи го гледам.

Повторно постојам во совршените мигови што ги посакуваше
Ги преминав границите на стравот човечки
Се насмевнувам на попусто изгубените мигови
Ги оставам сами очајот и бесцелноста.

Ако веќе се измори од оваа моја авантура
Ќе те заспијам меѓу капките на пролетниот дожд.
Во тишината помеѓу сонот и јавето
Како благодарност ќе те покријам со Месечината.

Кажетеми

Со едната рака го допирам Рајот
со другата рака го допирам Пеколот
и стојам на средината гореќи..
кажетеми..
сега кога стојам на Пепелта
на кого да му верувам
кога само ветриштата бесни шибаат од сите страни
сакајќи да ме расеат насекаде
кажетеми...

Песната ме распукува одвнатре

Неодам повеќе во галеријата каде висат празните души
 Меѓу нив во празните рамки кои висат
 Се привлекуваат сите сеќавања на пролета
 Ме одвраќат и напукнатите сидови од сите тие крикови сокриени
 Внатре, да внатре во таа галерија се лелеаваат само сенки од луѓе
 Со набабрени очи, и дамки на лицето, и брчки на челото
 И здравстени книшки кои ги кријат во внатешниот џеб
 Ги гледам, им пишува на лош латински јазик, за сите да не разберат
 Боледуваат, од осаменост, од очај, од безумност, и малку студ околу вратот.

Ги гледам, да ги гледам, од преку прозорецот
 Со нејасни дилеми заградени, со нејасна дилема и јас за нив
 Кој е осаменикот во ова сивило, Јас или тие со крвави срца
 Но, Етеги, само понекогаш темната возбуда им носи по некој полн миг.

И повторно, песната ме распукува одвнатре, надвор над мене се
 распливнуваат облаците
 Висината на сите чувства ми се распаѓа меѓу зборовите, а потоа молк
 Во молкот пајациите чудни нишки плетат за мртвото време
 А толку сакам да ревам надвор од овие напукнати сидови
 На оваа земја сум насаден, осеменет, но силум судбината ќе ме пресади
 На туѓа земја, ќе венеам, ќе се сушам.

Утре, да утре ќе тагувам и за овој град, и оваа земја,
 Ќе тагувам и за галеријата на души, и за сенките.
 И за просторов и за времево
 Утре
 Да утре ќе тагувам за се, преасаден од ова земја.

(додека раскажувам бавно и рамномерно, цигарата догоре)
 (некогаш кога ќе се сетите на мене, само насмевнетесе)
 (и на било кој јазик само кажете)
 (((сакаше да биде разбран--остана неразбран)))
 (((сакаше да биде јасен--остана во нејаснотијата)))
 (а потоа на латински напишете нешто за љубовта или омразата)

Отфрлен од Небото

Отфрлен од Небото
Проколнат на земјата
И заробен во времето
Скитам во деноќијата
Бараќи го талирот

Одраз

За мене беше добро,и тоа што другите не го сакаа
 Но ете Јас го сакав
 Ронките Љубов понекогаш беа Најголемиот Божји Благослов
 И плачот утрински беше радост
 И капките дожд беа награда
 Барем
 Барем валканоста Човечка ја симнуваа од мене
 Ја лепеа на земјата,павеќија нападне прав и пепел
 Беше се добро ,и кога се огледував во туѓите очи.
 Навистина
 Мојот вистински одраз го видов пресликан во повеќе очи
 Во некои беше свер нескротен кој чекаше миг да раскине се
 Во некои бев непоправлив романтичар кој месечината со занес ја
 прегрнува
 Во некои,бев само сенка која скита по патеки разни
 Даааааа
 Се видов и во очите на една Сенка
 Вистинска Сенка која беше очајна за грам љубов
 Се видов трипати
 Како Спасител,како Ефтина играчка,и како Гробар
 Беше тажно да се гледа во тој чуден одраз
 Даааааа
 Не зборувајте повеќе за Тагата
 Оставетеја нека се запелепи на клепките
 Даааа
 Јас ќе молчам
 Не за да бидам побогат,или помудар
 Со молчењето знам дека тагата нема да се оплодува постојано

Не плачи душо

Не плачи душо..

тоа беше Љубов која живееше во мене ..

небеше спремна за тоа..

твоето срце беше замрзнато во Еоните

додека живееше во своето Кралство од мраз..

не плачи душо..

јас бев пламен кој постоеше да го стопам твојот мраз...

можеби не се лажам пак

ти сега живееш во Бура Бескрајна

која ја нарекуваш Копнеж...

некаде во длабочините на душата

сеуште го слушам твојот скриен плач...

сега кога повторно станувам

тоа што сум бил отсекогаш..

Дете на светлината...

ти дозволувам да ме мразиш уште повеќе

и во таа омраза

гледам ги тераш другите да личат на тебе..

зборовите мои

сега за тебе се само осамени пеперутки

или некои желби од полумртви спомени...

веќе болката неможи да ме повреди..

тагата да ме поклопи...

со болката гледам напред..

со тагата играм насекаде весело...

на темнината

не и дозволувам да го слика мојот лик во своите пространства...

ти незнаеш

после тебе се роди нова детелинка на ливадата...

од далечна свезда песна ми дојде...

синоќа твоето писмо за збогум во сонот ми дојде.

.го донесе Ангелот мој..

беше кратко..

само неколку ладни зборови...

ЗАМИНУВАМ ЗАСЕКОГАШ, НЕ МЕ БАРАЈ НИ ВО ТВОИТЕ СОНИШТА.....

Знаеш многу добро

ти бев и другар,и пријател,и љубовник верен..
.за мене беше една цела вечност..
бескрајна вселена...кога се плашеше од твоите скриени спомени
ти бев утеха деноноќна...
на моето небо
беше сонце појако од вистинското сонце..
во моето деноноќие
беше мојата најубава зора..
во мојата шума
беше беше најубавата срна...
Не плачи душо..
тоа беше Љубов која живееше во мене ..
небеше спремна за тоа..
твоето срце беше замрзнато....
сега твојот свет е само ловиште во кој си станала суров ловец..
навистина не плачи Душо...
небеше спремна за тоа.....
Јас заминувам во Животот..
илузијата розева ти ја оставам тебе..
таа беше твојот свет кој го градеше и го градиш ти...

Кога

Кога би ми останало и само една капка мастило
Во прстите згрчени
Јас повторно би пишувал
Не за тагата
Туку за тебе и твојата непостојаност
Би напишал и нешто ради реда
Не за Љубовта
Туку за Човековата заблуда дека живее свој живот
Ете тоа би го напишал
Да ,да,со мојата последна капка мастило во прстите

Кога првпат

Кога првпат

вистински го почувствував мирисот на Љубовта

го добив чувството

дека живеам во најубавиот цвет..

на миг тогаш и судбината застана..

реката на времето започна да тече од друг извор..

единствено

малку ветерот беше љубоморен

та мирисот го понесе во косите на Милена..

но сепак бев побрз од него..

со ракат нежно ги собирав тие таласести бранови..

и го вдишував длабоко во мене тој мирис..

ме погледна

со нејзиниот бескраен Боженствен сон

кој го носеше во самата зеница

бараќи од мене

да не ја убивам тишината

како би можела

да ја слуша најубавата симфонија

што ја пееше моето срце за неа..

Немав причина

Кога застанав

на местото каде што вие не верувате дека постои

местото каде светлината лечи

ете тогаш

ги затворив сите мрачни и тајни одаи во моето срце..

и тогаш

сред таа Светлина вистински заплакав ..

оставаќи ја мојата последна солза што ја чував за тука..

кажуваќи ја тивко молитвата за разделба...

после мене ќе остане само прав и пепел

и едно скршено срце што четири лета чекаше...

и Јас нема да кажам Збогум

туку зборови кои се криеле во мене..

немав причина

но сепак Поверував во Љубовта

но сега

имам добра причина да не верувам во Љубовта...

кажав,и го затворив кругот на Љубовта.....

И тоа се случи

Ете

и тоа се случи..
 пукна Душата ..
 се подели на две половици..
 потоа на четири..
 а потоа..
 потоа
 престанав да ги бројам парчињата..
 во секое парче имаше..
 да ,го гледав сето ова..
 го гледав ,бидејќи бев во близина на душата..
 во секое парче имаше
 болка,разочарување,тага,чемер.
 ме погледна некако чудно..
 и со некој чуден глас прошепоти..
 оставиме и ти
 оставиме да ја исфрлам болката од себе..
 а потоа прашав..
 потоа ќе ги смираш засекогаш сите немири
 ќе ги снеса сите пустини..
 а потоа прашав...
 потоа..
 потоа кога низ мене ќе помине тишината..
 онаа долго посакуваната тишина
 каде мистично ќе блескам..

Јас молчев

Јас молчев, додека Ангелот ја пееше најтажната песна со грчливи акорди, полека со рацете го превртуваше песокот, и секое ситно зрнце песок го претвораше во солена солза..се заврти полека прашувајќиме

-заедно го убивме денот, на светлината и забодивме предлабоко нож..и сега многу дилеми останаа заглавени ете овде помеѓу небото и земјата..и како казна никаде веќе не го гледам одразот на небото на твојот лик...кажими зошто ти не плачиш.

Со мојот замаглен поглед го погледнав, и тонеа во длабочината на темните облаци, никаде над нас ја немаше месечината, нека далеку во бескрајот сеуште го чувствував немирот на моето срце како се грчи..

-би заплакал..наистина би заплакал..но не смеам..ако тоа го сторам, никогаш нема да престанам..ете затоа.

Ангелот продолжи да ја свири тажната песна, додека јас на густата темнина ги пресликував линиите од дланката.

Еден ден

Со мирни очи ја гледам земјата
Тивко и шепотам додека таа пие влага од моите стапалки
Добро..повторно и шепотам..добро е што сега ти знаеш дека не сум
Проклетник
Добро е што знаеш дека не сум виновен

Добро..е повторно шепотам
Сега и небово не е така сиво и тешко
А од другата страна на кожата злото етего саде пишти
Седнал на трonoжец та чека пустињакот

Спиете ли,ги прашувам сенките кои скитаат
Или и понатаму како говеда чекате смрта да ве заколи
Ајде,ајде бегајте.и по двеста години на внуците стравот од смрта ќе им го
дадете
Или и понатаму само туѓа крв ќе се наголемувате

Ех..сега коските ми бес тежина
И со мирни очи ја гледам земјата
А сенките..некаги неѓа се прогонуваат меѓу себе
Та само дамки ќе станат еден ден.

Во твоето постоење

Во твоето постоење,сеуште се крие приказната за нежното будење од тивкиот сон со вкус на ванила..чувствувам,некаде во скриените дамари,татнат вулканите на страста..зарем не...твојот килибарен поглед зборува јасно..ајде..отпеја твојата најубава сонета за љубовта,слушајќи ја тишината како ти раскажува за најубавото пурпурно утро...

Се прашувам дали ова е Сон

Се прашувам дали ова е Сон или Јаве, те чувствував невидлива исто како ветерот, чекориш покрај мене..некаде над нашите глави треперат сверите на невидливото постоење..низ солзите на времето гледам како танцуваат самовилите..во перуниките своите снисшта ги оставаат, и како вљубени срњи на површината од вечното езеро каде се капи и нашата младост со таен шепот шепотат, роморот на новата ѕвезда го припремаат...без грев, со света крв во себе..во ѕвезден прав завиткана, со вистина благословена...ете така ,низ шепотот на вечниот живот се раѓа нова ѕвезда

Запретеја земјата

Запретеја земјата да се врти
 Сакам да се симнам вечерва од месечината
 Гледам некаде во нечији очи ќе бликнат солзи.

Носиме ветре побргу до глобочините на нејзината душа
 Гледам проклетницата ..тагата кочија спрема со дарови
 Очајот весело потскокнува,знае ќе се дембелее
 Гневот етего сокриен вкотле поклопено врие
 Рамнодушноста се спремила небаре на бал ја носат
 Злобата само гледа попреку
 Црните мисли,оро оро играат
 Депресијата се шепури
 Вие ќе бидете само гости,јас ќе го подарам

Стрпливост,шепотам ,биди стрплива некаде до полноќ
 Гледај,белава ружа ја тебе ја носам
 Запретеја навистина земјата да се врти
 Сакам да се симнам од месечината

Ситен дел од Ништавилото

Идеја..колку интересен збор...чувствувам дека сум доведен овде и осуден на најсуровата казна...Живот..судијата наречен Судбина,можеше да ме осуди да бидам...Хамлет..или пострашно ..Годо..или уште пострашно,Ситен дел од Ништавилото,каде името нема никакво значење..ама ете ја избрала оваа временска Димензија,и среќен сум што сум Човек со Сопствена Сенка..малку сум осамен..но Тишината има милост..поспоро го троши моето време..време во кое имам име...

Некаде во крајот

Некаде во крајот на сите тишини се топеше крвта
Додека наоколу се уриваше со тресок таванот на ноќта
Сите сетила веќе беа бессилни, зборовите не се слушаа
Се покоруваше позади маглата на некаков си одред
Грмна истрел и се рашири во себе
Некаде заквичи нечии пес
Гласот му беше штур, издишуваше во смрзнатиот воздух
Сега очај ќе и го пресечи срцето
Липтежот во пурпурноста ќе исцибри

Заспано дете

Вечерва кога небото ќе се отвори
Ќе ја закачам тагата на некоја Боболка
Нека цвили деноноќно
Сега таа нека биде осамена на месечината полна
Ќе го разбудам детето заспано во мене
Заедно со песни безгрижни ќе патуваме
На заспаните пеперутки ќе им кажам збогум збогум
Падна и душата несреќна
Скитникот мирот го најде

Ќе го вдишам за последен пат мирисот на заспаниот град
На пламенот од свеќата ќе се одрекнам од се земно
Ништо веќе не умира во мене
Смрта ги собра сите плодови

Зелени соништа

Те гледам понекогаш се грчиш од скриен гнев
 Препокриен со насмевка
 Светецот што те бранеше со улавост го фрли
 Православната вера дрска ја исплука
 Јазикот мајчин ти се огади
 Ете сега собираш живи икони
 Голи грешници
 Та и ти си светица
 Навечер величенствена
 И небото и земјата се врзаја во крива линија од мака
 Манастирот го разурна
 Кога се орвори со некоја твоја маѓија
 Појде на две страни
 Лажно наутро се крстиш
 Некаде околу пладне на колена се молиш
 Во новиот метеж со нови сенки се мешаш
 Бараш помош од челникот
 А тој пустињето саде чалмата си ја мести гордо
 Тивко ти шепоти
 Нека дојде ноќта ќе ти кажам совети триста

Незнаеш кога си будна кога сонуваш
 Кога живееш во зелени соништа
 Некогаш се и пепеласти
 Сама
 На мртва земја
 Под мртво небо
 Трчаш и плачеш ,што лажната гордост ти бледее
 Безобразно е времето
 Белило јако има
 Се предаваш на судбината папсано
 Со тажна мудрост во окото
 Стануваш камен меѓу камењата
 Над главата студено блеска звезда
 Немаш веќе набожен глас.

Свезда Непозната

Некаде рапаво и луто заревае пци
 Го гонат ли повторно скитникот Боже прашав само
 Зарем навистина судбината не му предвидела засолниште.
 Се бранеше со својот испоснички крст
 Подмолниот јад го закопа во дупка длабока
 Со горчлива жестокост се молеше седум дни.

Онеме од скрбот
 Душата му ја разјадуваше лишајот на отуѓување
 Туѓиот грев и родот му го зеде.

А ете

Млечниот поток од шурка потече
 Од свезда непозната со скриен сјај, посака како некогаш
 По светлосната врвица на првата младост да мине.

Ги крена повторно рацете кон небеса
 И повторно се помоли

Мајко Моја изгубена во моето детство
 И мртва помолисе се за својот син
 И за неговата вистинска љубов
 И за спас од споулавување пред мртвите спомени.

Јас неможам веќе да пишувам

Мртва е мојата муза веќе долго во мене,тоа повторно утрово го дознав по којзнае кој пат,а така занесено се убедував дека не е така...го допирав голото тело на непозната жена за мене,сакав од некоја нејзина пора да го почувствувам мирисот на белата роза што ја набрав во светот на бајките,роза која мирисаше секогаш на љубов...но помирисав само арома,арома која голата кожа ја фрлаше од дивата и незпирлива животинска страс која изби токму оваа ноќ.

А толку беше убаво,кога јас пишував таа ми шепотеше на увото ,шепотеше незапирлива реценица која секогаш во заодот имаше почеток,а во руменилото имаше крај,потоа занесено гледаше во шарената хартија,хартија во која беа заробени сите нејзини копнежи,понекогаш и понекоја солза ќе проронеше за ете да ја направи хартијата посветликава и поблескава...имаше меѓу нас златна жица која ги спојуваше тие два светови на различност правеќи една вселена исполнета со безбројни свезди трепеливи...

Знаеш,сега јас ти шепотам моја музо...кога на полноќ вечерва клавирот што секогаш во оваа темнина свира некои тажни партитури ќе започне да лее ноти,на нечији за мене непознат праг ќе оставам една бела роза,нека барем непозната жена утрото го дочека со мисла дека сепак некој и на неа мисли...

Јас неможам веќе да пишувам....ти си мртва,јас сум сенка,сенка во светот каде понекогаш заборавам зошто сум тука.

Додека ја голтам горчливоста на очајот

Јачеа со беживотност напукнатите идни мигови.. Додека ја голтам горчливоста на очајот.. Грешката и лошата среќа го наплатија данокот свој, Останаа само коските да ја пишуваат мојата историја Во студена одаја, на мртовечка светлина.

Сега, без грам гордост, пред вратата на сопствениот пекол застанав, држејќи ја цврсто за раката жената која ја поведов со мене... оваа е некоја поевтина од вчерашната... не ги сакав никогаш евтините курви, и сега кога некоја животинска страст врие во мене ме тера да одам во тој свет... се чувствувам како мршојадец на евтино полураскапано месо... месо кое секојдневно се распаѓаше во најодвратниот човечки отпад, препокриен со некоја студена темнина каде секојдневно чекаа нови и нови мршојадци кои ќе колваат од нивното сеуште непотрошено тело..

Се прашував првиот пат кога зачекорив по таа полутемна улица... што барам.. дали навистина беше само страста што ме влечеше, или сакав нешто повеќе да дознаам за нив.. дали можеби во тие дупки без солзи ќе го пронајдам одговорот за мојата болка, дали во тие згрчени тела лежеше некаде напишан тој магичен збор, збор кој засекогас ќе ја реши најголемата загатка... зошто...

Сеедно ми беше сега мене, дали нејзините воздишки се вистински или лажни.. знам дека таа беше платена за тоа, и требаше сега да ја одигра најдобро својата роља во тој страсен театар... некои воздишки ми дојдоа познати, како да сум ги слушал и другпат, како да сум ги слушал и со години... добро извежбани гримаси и стручно стиснати усни кои го пропуштаат насобраниот воздух во градите правејќи од него воздишка, и милувањата беа строго контролирани... како да беа учени од одредени прирачници... напишани од нивните претходнички, мајстори на својот занает...

А ете денес реков дека нема повторно да зачекорам во таа улица, но евтиното вино, зачадените кафани, гласната музика и мирисот на најодвратен блуд како магнет влечеа повторно... немаше тука секојдневни кукања за скапотијата, немаше гласни и дволични огаварања, имаше само

музика и задоволство, брзо и ефтино...

Кога повторно однекаде ќе дојаваше проклетата самотност, некаде на некоја коска пишував..утре повторно ќе одиме во тој свет...утре подобро ќе ги разбереме новите поданички на блудот, и можеби ќе видиме лик кој ќе наликува на некоја позната познаничка...

Ќе ја пуштам тишината

Ќе ја пуштам тишината да трае до својата бесконечност,јас само ќе се завртам додека одам некаде,којзнае каде и тивко ќе промрморам,несакам да ме слушне..мојата најголема казна е што сеуште ја паметам нејзината насмевка...несакам сега никој ни чекорите да ми ги слуша..ќе чекорам се до мојот крај,а таму ќе ја завршам најголемата љубовна приказна за мене и за неа,ете сега не и го паметам веќе името,но насмевката да...таа замина на југ,исто како птиците кој се селат од гнездо во гнездо..а пак јас,јас заминав на север,во студените и ладни врвови на планината..мислам дека во тие некои гнезда ја најде среќата и се омажи...овде во ова студенило нема никој,само прозирни сенки кој се тетерават во просторот..не ја продадов сеуште душата,но трпеливо ги собирам нејзините парчиња,небаре се стари парички кој треба да ги наредам во албумот..еве една сенка малку со цинизам ме прашува..а дали ти ја пронајде твојата сродна душа..да и реков ја пронајдов,синоќа во сонот едно мало парче од нејзината душа остави во мене,ми рече тоа ќе ти биде водилката која ќе те донесе до мене..незнам сега колку е потажна сенката,но знам дека избега брзо од мене,немаше ни надеш во неа...уф колку беше морничава со тој нејзин студен поглед...ќе одам и понатаму со парчето душа,без да се прашувам повеќе каде згрешив...колку е смешно кога само ќе помислам..да не те запознаев тебе,ќе го засакав дождот што лие надвор,дождот кој не ја познава гордоста,бидејќи лие за сите..можеби и вака е подобро..јас да продолжам да одам

Призрачна Кралица

Ти и вистински незнаеш како е да се биде Ангел во Пеколот
 изгубен во празните чекори
 чекори кои бездната ја отвараат,
 знам дека мора да се умре,
 и знам дека љубовта веќе ја изгубив,
 сега ја прифатив и твојата валкана лага за една од твоите вистини
 и во тие вистини небото веќе не го гледам,
 од темнината што како антерија ми ја наметна,
 неznam веќе како е да се сака и да се живе за сонот .
 Јас
 по којзнае кој пат повторно пропаѓам во дупките на твоите очи
 гледаќи како
 ете до мене доползи мојата тага
 уште еднаш и реков удависте во моите остатоци од љубовта,
 а јас ќе уживам барем кратко во земните убавини..
 доаѓаш
 за последен пат во мојот кошмарен сон да ми го кажеш твоето последно
 зборум,
 збогум во кој нема топлина
 само студенило и оштри парчина на мраз...
 Доаѓаш знаеќи дека конечно ќе бидеш слободна
 И јас,и пророкот знаеме добро Броеќи ги деновите останати
 простими моја љубов, но јас го знам патот до пеколот.
 Јас слегувам засекогаш во мојот темен свет,
 а ти биди барем среќна невеста,
 во најголемиот и најдолгиот миг со жешка страственост ќе посакувам да
 ме љубиш..
 барем таму знам дека ќе бидеш мојата најслатка болка
 кожата полека ќе се затега до степен на прскање,
 црните рози со мирисот опоен ќе ме смируваат,
 пуштиги твоите нокти нека ја разбудат крвта во мене,
 и нека ја натераат да се цеди по кожата,
 пуштија зошто стана отров кој телото ми го отру...
 молчиш зарем не...
 несакам повеќе да се вратам во светот каде сум само кукла

кукла која срцето залудно чука...
урнат од сопствениот лелек скитам бездомен по светот...
казнет ли бев се прашувам...
имав ли вина..
повторно се прашувам...
несакам да ме побараш,
ни пак да ми бидеш утеха....
Само дојди по новогодишната ноќ
Од мојата хумка земи грутка земја
Како доказ за моето постоење
и твојата конечна среќа

Кога повторно ќе се молам

Кога како некогаш возвишените облаци ќе патуваат
 Повторно ќе се молам Боже
 И за мене и ситеоколумене
 Сега неможам
 Тмурнинава на небово е претешка и еден збор до тебе да пуштам
 Не ја гледам но на плекиве ми овиснала
 Сега сум само тажен и празен верник
 Со прашање без одговор
 Зошто слепилово не ми го подари порано
 Барем вечен скитник во жед пустина ќе бев
 Со карвани од камили кои Бедуини ги водат ќе одев
 Но среќата сепак во срцето ќе ми клокотеше

Сега во оваа морничавост и дождовите се вечни
 Горам постепено со секоја капка која капи на земјата
 Се кријам од своите мисли и од љубовта

Кога како некогаш возвишените харфи на Ангелите ќе ги слушнам
 Повторно пред твојот олтар ќе клекнам
 И исто како кога бев дете ќе пеам Божествена ода
 И за мене и сите околумене
 Сега неможам
 Немам срце, само згужвано, згазено и со лаги испогането парче остана
 Премногу се за песна да се пее
 Сега сум само само тажен и празен верник
 Времето однесе се оставаќи само бледа слика која немир носи
 И повторно имам прашање без одговор
 Зошто слепилово не ми го подари порано
 Барем немаше да бидам заробен во времето
 Со празна избришана судбина во рацете
 Крикот на тишината тоа го направи немилосрдно.

Сега во оваа морничавост и предавството е ефтина фраза
 Налепена со лажна гордост и лажна љубов која само пепел позади себе
 остава
 Ете повторно се кријам од своите мисли и љубовта.

Кога

Мила моја

Кога еден ден

Желбата премалена од чекање на прозорот ќе ти засpie

Драга моја

Кога еден ден

Тагата на прагот папсано ќе ти седне

Сакана моја

Кога една ноќ

Усните твои ладна воздишка нема да ти пуштат

Кога една ноќ

Од твоите очи солза нема да ти се срини

Тогаш

Јас ќе бидам далечна песна

Што ќе ја пеат ветриштата насмеани

Рецензија

Мртов Бунтовник, стихозбирка која ги заборава сите закони или правила на Поезијата, токму овде Чернодримски си зема за право да ги употреби сите само нему познати градива за пишување на овие песни. Ова е навистина Стихозбирка каде гледаме како Поетот диши со чисти гради, и ужива во таа своја слобода, навистина на моменти некаде има делови каде започнува со споро одење низ тие Поетски негови простори, но веќе во следната веднаш се вивнува повторно во Височините.

И колку да изгледаат неговите Поетски разочарувања за големи, сепак скриената убавина во нив ги прави да го држат читателот свесен додека оди до крај.

Дело кое е со многу различни Влезови, одејќи до крајните граници на отвореност.

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија
Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од

Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Мртов Бунтовник

Скопје 2012 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Мртов Бунтовник 2012 година 52 страни

ISBN-10 608-4778-57-7

ISBN-13 978-608-4778-57-8

EAN 9786084778578

.

